

Довір'я

Кожний день у неї починається з клопотів. Спочатку — з домашніх, а пізніше — людських. І треба всюди дати лад, скрізь вслігнути. Навантаження чимале. Одним словом, уявіть собі жінку, яка працює бригадиром комплексної бригади в селі, і ви зрозумієте. По багатьох питаннях люди йдуть саме до бригадира, який і допоможе, і порадить, щось підкаже. Ну, а про оранку городів, про коні говорити й не варто. Про ці проблеми ми всі добре знаємо.

До бригадирства шлях у Галини Петрівни Кучер був коротким. Після закінчення Рівненського сільськогосподарського технікуму — касир, потім обліковець у витківській бригаді. А коли тодішнього бригадира звільнили, то новий голова колгоспу запропонував їй тимчасово попрацювати на цій посаді. Відмовлялася. Сім'я ж, діти. Та й чоловік, як сьогодні згадує Галина Петрівна, трохи бурчав... Мовляв, не жіноча ця справа. Але як би там не було, а тимчасові виконання обов'язків незабаром стали постійними. І так вже більше десяти років. До речі, нині вже чоловік ніяких претензій до дружини не має, а, навпаки, активно допомагає їй у роботі. І тут ніяких загадок. Авторитет Галини Петрівни серед людей настільки високий, що не потребує ніяких коментарів.

Мені неодноразово доводилося бувати у Виткові. І завжди чув:

— Треба з Галею по-радитися.

— До Петрівни піду, вона допоможе...

А голова правління КСП «Мир» Микола Іванович Поліщук сказав;

— Які є найкращі слова, епітети, їх заслуговує Галина Петрівна, грамотний спеціаліст, хороши організатор, врівноважена, поміркована. Дійсно, має господарський підхід до справи, люди дуже задоволені її роботою. А я тим більше...

Тепер посудіть. Витків — село невелике. Коли Галина Кучер починала своє бригадирство, було більш як 150 працюючих. Нині ж і 35 не набереться. Одні пенсіонери. А навантаження не менші. Та ж земля, та ж ферма — 470 голів ВРХ. І на допомогу завжди приходять односельчани. І здебільшого ті, хто давно на заслуженому відпочинку: Галина Шевчук, Тетяна Додчук, Ніна Мазурець. Та хіба всіх перерахуєш?

В нашій розмові Галина Петрівна старалася про свою особу мало згадувати. Більше про тих, кого вона цінує: сім'ю Мосійчуків — Дмитра і Ніну, які ходять біля телят, Миколу Гриба і Ярослава Харченка, про доярок Ольгу Приймачок, Лїду Черняк, Ларису Мосійчук, ланкову Валентину Якимчук, обліковця Ольгу Приймачок... І я розумів її, цю чуйну і привітну жінку. Вона відповідала своїм довір'ям на довір'я тих людей, які бачать в ній опору, надію, бачать не просто бригадира, а, найперше, друга і помічника, порадника і вчителя, депутата сільської Ради і члена правління господарства.

І я знаю, що значать в селі ці слова, почуті від багатьох:

— О! Таку людину ще треба пошукати!

Вони адресовані Галині Петрівні Кучер.

Євген ЛАНОВЕЦЬ,
с. Витків.